

Ahoj, Táňa, na úvod jedno megalo klišé, prosím tă, moħla by si sa nám predstaviť?

Som Táňa z Trnavy. Momentálne študujem na TU na pedagogickej fakulte, odbor Animácia výtvarného umenia v Trnave.

Napišeš mi nejakú krátku história, ako sa to s tebou celé začalo?

Začalo sa to pred troma rokmi. Celkom náhodou. S Miškou sme chodili maľovať – normálne do ľudovej školy umenia. No väčšinou sme skončili na pive v Calipse namiesto školy. Tam pracoval unudený Biok za barom. Tak si k nám vždy sedol. A raz nás pozval na jeden jamák v TT. Nám sa to zapáčilo a už sa nás nezbavil :).

Tak to má byť, super. Počítaš sa ty, prípadne vy (s Miškou), za street art umelca? Je to tak, že ste všeobecne brané spolu s tým párom lúďmi, čo tu tvoria a stretávajú sa na jamoch, za našu „street art scénu“...

No, je to tak všeobecne brané. Ja si na tom nezakladám. Ja prosté rada malujem, nech už sa to nazve akokoľvek. Street art je pre mňa niečo, čo má koncept. Moja tvorba je čisto dekoratívna záleženosť, i keď má tiež skrytú myšlienku.

Myslím, že to je ten najlepší prístup. :) Ako si sa dopracovala k svojmu „štýlu“, ak sa to tak dá nazvať. Alebo si od začiatku kreslia iba „ženy“ a už to iba „tunuješ“? Ja si pamätam, že odjakživa kreslím ženy. Už v škôlke princezníky. Možnože to je to moje mamina. Pamätam sa, že keď som bola malá, tak kreslila baletky a princezné a ja som ich vyfarbovala. Hrozne som to mala rada. Ale tiež si spomínam na moje „graffitácke“ začiatky v 97-mom. To sme si na základke začali úplne super „crew“ a tam som maľovala

eliakov a smrtky :), ešte stále to tu svieti na Linčanskej. Ukazujem známym, keď prídu na návštevu. Vždy sa dobre pobavia.

Tak to už áno... spomínaš graffiti, nelákal tă niekedy prejsť na tento „typ tvorby“, nelákal tă sprej?

Nie. Po prvé – je to náročná technika aj finančne a po ďalšie – nevedela by som sa vzdať toho pocitu, ktorý mám pri maľovaní štetcem a pri miešaní farieb. Pri klasickom maľovaní mám preto bližší kontakt s farbou aj so stenou. Ups, nechala som sa umiesť. To už znie úchylné.

Pohoda jazz myslím, že to nie je vôbec úchylné. Medzi writermi funguje systém cestovania a tvorby v zahraničí na tzv. „tours“. Spomíala si Biok ako defacto svojho mentora (ak sa to tak dá nazvať), ten si odcestoval tiež svoje. Bola/i si/ste niekedy takto maľovať mimo Slovensko?

Buďte ľudia, to ešte nie. Dúfam, že v budúcnosti sa do niečoho takého dokopem.

Držím palec. Spomíala si pedagogiku. Vidíš sama seba, ako učíš deti kresliť? :

Včera som bola učiť na strednej škole v rámci praxe. A predchádzajúce roky sme mali prax v galérii s deťmi, kde sme im pripravili zaujímavé programy. Ja neviem, čo budem v budúcnosti robiť – každý deň chcem niečo iné. Ale je príjemné pocit robiť niečo pre deti. Každopádne deti majú v sebe veľmi veľa pozitívnej energie, ktorú pri práci s nimi od nich čerpá, tak by som sa tomu nebránila. Ved' aj tie moje maľby sú trošku infantilné, to asi pramení z toho, že vždy som mala sen ilustrovať detskú kničku.

Opakujem sa, ale opäť držím palec. Súhlasím s tebou,

PO SLOVENSKU NECHODÍ MNOHO ŽIEN, KTORÉ BY MAĽOVALI PO MÚROCH. TÁŇA JE SVETLOU VÝNIMKOU. JE V PRINCÍPE 1, ČI JEJ PRIDELÍTE ŠKATUĽKU GRAFFITI UMELEC, STREET ART UMELEC ALEBO IBA UMELEC. TÁŇA JE PROSTE A JEDNODUCHO TÁŇA. BAVÍ JU MAĽOVAŤ... ČO VIAC TREBA?!

TÁŇA

„CHCEM DOSIAHNUŤ,
NECH SA VŠETCI
SAKRA USMIEVAJÚ“.

TEXT RÓBERT ZELENÁK
(MYSPACE.COM/ROBERTZELENAK)
FOTO ARCHÍV AUTORA

zaujímalo ma to v spojení študent – vyštudovaný. Nie vždy je tam = v zmysle, čo študuješ, to robиш. Späť k téme. Na každom jame, čo som vnímal vašu „ladies crew“, som videl nejaký „nový“ prírastok. Koľko vás vlastne maľuje? Viem o tebe, Miške, Zuzke (Elovej) a pamätám si bábu z TT galérie, ktorá priklincovala na stenu misu od hajzlíka :P. Pýtam sa, pretože v graffiti, street arte, rape, break dance... nevidieť tých žien toľko.

Ja viem len o mne a o Miške. Zuzička nám pomáhala a tá babenka s tým hajzlíkom je Maruška, tiež z mojej školy, momentálne v Barcelone. Ešte mi napadá Katka zo Žiliny, čo poznám, a tam to končí. Ostatné dievčatá nepoznám.

Však aj tak dosť :)
Girl power...

Yop... ok, prejdime k hudbe... čo máš rada, čo máš nerada, čo máš najradšej a čo „najsamradšej“ z hudobnej tvorby?

Neuveríš, ale ja mám rada všetko. Strašne rada tančujem a vtedy mi je úplne jedno, čo cigán zahrá. Ale neznáš šajnu tvejnej – country speváčka jedna.

Uverím, som na tom podobne... niekedy mi sice uletí dekel k toho, čo cigán zahrá, ale inak sa nebráni defacto žiadnej hudbe, je jedno, akú nálepku jej pridelíš.

Ja chodím aj na trance-dance, aj na drum n bass, aj na hip-hop. Chodím tam hlavne kvôli ľuďom. Keď je dobrá atmo a partia, tak sa zabavím aj v Relaxe na starej Helene.

Helenka je nesmrteľná teta..., aký je tvor vztah k fešn, trendom a vôlebo tomu IN spôsobu života, čo sa momentálne vláči všade okolo nás?

Teraz som strávila tri dni v lese na lúke, tak

to zase na týždeň prežijem v tejto „civilizácii“. Televíziu ne sledujem, ale na pajsíku som zato furt. Pokiaľ ide o trendy a image, nech si nosí čo chce, kto chce.

Čo drogy? Tie patrí k umeniu, nie?!

To bola jedna otázka na skúšku v druhom ročníku. Hah a aká bola správna odpoveď. Ale ak ide o to, tak si myslím, že k umeniu patria hlavne duševné poruchy. Alebo skôr, začína to duševnou poruchou v zmysle potrebujem niečo vykričať do sveta, tak sa stane umenie a drogy sú len doplnok. Samozrejme, že to nemusí byť pravidlom, ale všetci dobre vieme, že umelci bývajú troška počochnení.

Počochneni? :)
To je Cartmanov výraz.

Napadá ti niečo, čo by si chcela vykričať do sveta a svetu, ale nepýta sa ďa nikto?

Takých vecí je, ale to sa to nebudem rozhorčovať. Vrátim sa trošku k mojej tvorbe a tomu, čo ňou chcem vyjadriť. Skryva úplne jednoduchý odkaz. Vždy malujem ženy, niekedy aj akty, ale to vôbec nie je podstata mojej maľby. Nazvala by som to skôr len pekným obalom, ktorý má pritiahať pozornosť. Hlavná myšlienka a zároveň poslotos, ktoré chcem podať, zahŕňa asi tak 5cm úsmev. Človek prosté inštinktívne reaguje na úsmev úsmievom. A to je to, čo chcem dosiahnuť, nech sa všetci sakra usmievajú.

Tak to má sakra byť. Môj učiteľ (dovolím si ho tak nazvať) Ulmo ma naučil, že v malbe je vždy to, čo v nej konkrétny človek vidí a chce vidieť.

Salvator Dalí povedal, že sám nerozumie vý-

znamu svojich obrazov, keď ich maľuje, ale to neznamená, že nemajú žiadny význam. A taktiež autor. Mala som jeden predmet arteterapy a z kresby sa dá výčítat mnoho vecí. Čo som hovorila o tom úsmeve. Maľujem to tak podvedome, všimla som si po dlhšom čase, že sú všetky usmiate. Proste sa rada usmievam, tak som to tam zakomponovala.

El Salvadóre..., ktorý z výtvarných štýlov máš najradšej? Fauvizmus – Milujem Matissa – bol to prosté jeden pozitívny človek, ktorý ešte na smrteľnej posteli tvoril diela prekypujúce životným optimizmom. A tie farby, to ja môžem.

Súhlasím. Maturoval som z dejin umenia, tak niečo si ešte pamätam (snáď)... čo dnešné umenie?

Teraz (v modernom umení) sa mi páči umenie, ktoré je vtípné, ako napríklad tvorba Cyrila Blaža. Veľmi ma zabáva aj český umelec Ondrej Brody.

Ja moderné umenie ne sledujem nijak extrémne. Niečo ma ujme, niečo nie. Idem si svoju cestou... Našla si už ty svoju cestu? Je tvoje vnitorné a uspokojené?

Myslísš v umelcnej, alebo súkromnej sfére? Síce to je jedno. Ja nebudem nikdy spokojná, ale to nevadí, lebo to je impulz, aby som stále pre to niečo robila. Takže sa stále niekam posúvam a nechám sa prekvapíť, kam ma viedie zavejte. Hlavné je nezostať stát – zastaviť sa znamená zomrieť. Plno ľudí je mŕtvych, aj keď sa tu pochlakujú po svete. Chápeš, treba stále na sebe pracovať. Nikdy nebudeš takí dobrý, aby sme nemohli byť lepší... –

